

„Nem készülhettem fel arra, ami rám várt.
KIVAGYOK ÉRZELMILEG!”

– Sandy Coffee Addict Books,
goodreads.com

My Skylar

drága Skylar

*fine
selection*

PENELOPE WARD

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

PENELOPE WARD

My
Skylar

drága Skylar

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

PROLÓGUS

Mitch

SKYLARNEK FOGALMA SE VOLT RÓLA, hogy figyelem őt. Hetente egyszer ott ültem a kocsimban a házukkal szemben, abban a csendes külvárosi utcában, ahol most lakott. Vele. Már a puszta gondolattól hányynom kellett, hogy egy másik férfival van, pláne így, hogy még látnom is kellett.

Három hely volt, ahonnan tökéletes rálátás nyílt a nappalijára, mindig ezek közül az egyiken parkoltam le. Minden héten változtattam a helyemet, hogy kevésbé legyek gyanús, és mindig lekapcsoltam a fényszórót. Jól jött a kis távcsövem, és bár egy cinkostárs hiányzott, nagyjából olyan volt, mint valami portyázás a filmekben.

Barna zacskóba csomagoltam a vacsorát; többnyire mogyoróvajjas szendvicset meg egy fehérjeturmixot, és éjszakáig maradtam, ameddig el nem sötétedett az alsó szint, ami jelezte, hogy elment aludni. Aztán hazamentem az üres ágyamhoz, és reméltem, hogy róla fogok álmodni.

Úgy hívták az utcáját, hogy Bayberry Lane. Olyan környék, amelyet megérdemelt: biztonságos, lombos fákkal és tökéletesen nyírt gyepvel szegélyezett, nagyjából két és fél órányira New Yorktól,

Jersey-ben. A szomszédos kisvárosban nőttünk fel, és mindig is arról álmodoztam, hogy ilyen helyen fogunk kikötni, és boldogan élünk, amíg meg nem halunk.

Öt hosszú esztendő telt el azóta, hogy Skylar legutóbb szóba állt velem. Az idő nagy részét egy másik államban élte le. Azt beszélték az utcában, hogy lakberendezői iskolába ment, ám az az igazság, hogy előlem menekült el.

Mert összetörtem a szívét.

Néhány évvel azután, hogy elment, megismerkedett egy pasassal. Közös barátunktól, Davey-től kaptam bennfentes információkat róla, és bármennyire utáltam is a gondolatot, hogy Skylar egy másik férfi mellett állapodik meg, tudtam, hogy el kell fogadnom, ha valóban boldog. Sokkal könnyebb volt, amíg messze volt. Azt hittem, soha többé nem fog visszajönni ide. Egészen addig, amíg a feje tetejére nem állt az életem – mikor épp csak kiszaladtam a boltba fogkrémért.

Én láttam meg előbb. Egy szájvíz címkéjét nézegette, amikor befordultam arra a sorra, és nem vette észre, hogy ott állok tőle pár lépésnyire.

Kalapálni kezdett a szívem, a mellkasom pedig összeszorult. Skylar mindig is gyönyörű lány volt, de képtelenség volt felkészülnöm arra, milyenné vált felnőtt nőként. Sokszor ábrándoztam róla, milyen lenne, ha újra látnám, de a testi és érzelmi reakcióm hevessége minden képzeletet felülmúlt.

Hosszú, gesztenyebarna haja most egy árnyalatnyival sötétebb volt, a hátára omló lófarokba kötve. Egyszerű fekete-fehér kockás gyapjúkabátot viselt, széles övvel a karcsú derekán. Sokkal magasabbnak tűnt, de lefelé pillantva rájöttem, hogy azért, mert magas sarkú csizma volt rajta.

Még mindig nem fordult meg, hogy észrevehessen, én pedig összeszorult szívvel és torokkal bámultam, némán noszogatva magamat, hogy mondjak valamit, mielőtt elmegy. Alig lehetett hallani, amikor megszólaltam.

– Skylar.

Találkozott a tekintetünk. Úgy éreztem, mintha öt év óta most először kezdene el dobogni a szívem. Ráeszméltem, milyen halott voltam belül eddig.

Hátrált egy kis lépésnyit, a mellkasa hullámzott a döbbenettől. Nemcsak hogy most pillantottuk meg először egymást, amióta elhagyta a várost, de az én külsőm is nagyon megváltozott.

Pár éve, a depresszió mélypontján elkezdtem a testemen levezetni a feszültséget, és belevágtam egy szigorú edzéstervbe, ami mára a napirendem részévé vált. Így nagyobb darab lettem, meg valószínűleg egy kicsit ijesztőbb is, mint az az egyetemista fiú, akit maga mögött hagyott.

Fogalma sem volt róla, hogy mennyire megkeményedtem – leginkább belül. Ő viszont törékenynek és összeszedettnek tűnt az én durva külsőmhöz képest, a kopott farmeremmel meg a piszkos bézs munkásdzsekimmal.

Ott állt szótlánul, a bütykeimre tetovált betűkre nézve. Nem látott még engem kitetoválva.

Mondj valamit, Skylar... akármit.

Aztán meghallottam egy férfihangot a polcok végén.

– Gyere, Sky! Baromira nem érek rá egész nap.

Sky! Senki sem hívta Skynak. Utálta ezt a becenevet. És durván szólt hozzá. Nem tetszett a szóhasználata meg az arkifejezése, amit megpillantottam, mielőtt elfordítottam a fejemet, úgy téve, mintha a fogkrémválasztékot nézegetném.

Forrongtam belül. *Ez a pasas!* Nyilván nem ismertem, mégis el akartam tüntetni a föld színéről. Csak azt tudtam, hogy az övé az egyetlen, amit mindig is akartam.

Skylar odafordult ehhez a fickóhoz, akiről csupán feltételezhettem, hogy a barátja.

– Ööö... bocsi. Mindjárt megyek.

Idegeseknek tűnt, zavarodottnak. Egyáltalán nem olyan volt, mint a laza és magabiztos Skylar, akit egykor ismertem... és szerettem. *Még mindig szeretem.* Ő volt a legjobb barátom, a legfontosabb ember a számomra a világon, oly sok éven keresztül... mielőtt elcseszttem a kettőnk dolgát.

Még mindig elfordulva álltam, amikor hallottam a cipősarkai távolodó kopogását. Sőt, *éreztem*, ahogy a teste eltávolodik tőlem, mert a hirtelen hiányérzettől visszatért az ismerős és kibírhatatlan vágyakozás, amit csak nemrég tanultam meg kordában tartani.

Csak álltam ott, meghatározhatatlan ideig, bambán bámulva a polcokat, miközben megint tombolva borított el az összes érzés, amit évekig próbáltam eltemetni magamban.

Amikor végre megmozdultam, láttam, hogy ő már sorban áll a pénztárnál. A barátja biztos a kocsiban várakozott, mert nem volt sehol.

Engedd el, Mitch!

Majdnem megtettem... aztán megláttam valamit.

Skylar a szeméhez nyúlt, hogy letörölje a könnyeit. Hátranézett a válla fölött, hogy biztos nem látja-e senki, de nem látta, hogy a másik irányban állok, néhány pénztárnyival arrébb, egy újság mögé bújva. Óriásit dobbant a szívem. Sírt, és tudtam, hogy miattam teszi. Fájnia kellett volna, de csak erőre kaptam tőle.

Még mindig érez valamit.

Nem tudtam, vajon szomorúságot, utálatot vagy akár egy fíkaronyi szerelmet érez-e. De az udvariasságnál minden jobb. Eddig meggyőztem magam, hogy Skylar örökre eltűnt – nemcsak a városból, hanem az érzései is rég szertefoszlottak irántam. Én sohasem tudtam túllépni rajta, viszont feltételeztem, hogy ő mostanra már túllendült azon, ami kettőnk között történt.

Megint megtörölte a szemét, én pedig rájöttem, hogy többet kell tudnom. Muszáj volt megtudnom, hogy boldog-e. Marhára nem tűnt annak, ami feldühített. Ennyi éven át távol tartottam magam tőle, sohasem küzdöttem érte, mert úgy gondoltam, hogy jobb neki nélkülem. Még ha Skylar nem is tud nekem megbocsátani soha, a saját ép elmém érdekében meg kellett tudnom, jól van-e.

Szóval így kezdődött a kukkolós portyázás, bár én jobban szerettem *nézelődésnek* hívni – úgy egy kicsit kevésbé ijesztő.

* * *

Dermesztő hideg volt, mégis kikapcsolva hagytam a fűtést, mert felhívtam volna magamra a figyelmet, ha beindítom a motort. Nem kellett volna ott lennem, de az az igazság, hogy az ő közelében sokkal inkább otthon voltam, mint bárhol máshol.

Ma este egyedül volt, és ezek voltak a kedvenc estéim. A kanapén ülve olvasott, vagy tévét nézett. Néha, amikor tévézett, hangosan felnevetett magában. Az utána maradó mosoly bámulása jelentette a legjobb felüdülést a számomra. Ha Skylar mosolygott, beragyogta az egész szobát, és semmi sem lehetett ennél megnyugtatóbb látvány. Fontos volt, hogy lássam mosolyogni. Azt jelentette, hogy nem töröltem le az arcáról végleg.

Másfelől viszont, amikor a pasas ott volt körülötte, feszültnek tűnt. Azokon az estéken több időt töltött takarítással vagy főzéssel, egyáltalán nem pihent. Gyakran vitatkoztak, ami egyszer úgy végződött, hogy a fickó megragadta, és bocsánatkérés gyanánt megcsókolta. Bármennyire próbáltam is felkészülni arra, amikor belevágtam ebbe, hogy minek lehetek a tanúja, attól még pokolian fájt végignézni. Hála istennek, itt véget is ért a dolog. Nem maradtam volna semmi többre. Az hétszentség. Akkor vége lett volna a műsornak.

Ma este olvasott. A távcsövemen keresztül figyeltem elgondolkodó arcát, ahogy kötött takaróba burkolt lábbal összpontosított a könyvére. Meggyújtott néhány üveges gyertyát a dohányzóasztalon, és égett az egyik lámpa. Iszonyúan aranyos volt a piros keretes olvasószemüvegében. Eltöprengtem rajta, vajon mióta kell neki szemüveg, de aztán felhagytam a gondolatmenettel, mert eszembe jutott, mennyi mindenről maradhattam még le.

Bármit megadtam volna azért, hogy magamhoz ölelhessem, miközben olvas, és arcomat a nyakába fúrva merülhessek álomba. Már a pusztá gondolat is átmelengetett a sötét és hideg autóban. Nem bírtam rájönni, hogy a pasas néha miért nem jött haza éjszakára. Tuti fix, hogy én minden este hazamennék, ha Skylar az enyém lenne.

Süvítő szél rázta meg a kocsimat, ahogy továbbra is bámultam őt az ablakon keresztül. Elkezdett laposakat pislogni, és nagyon figyelmesen néztem, ahogy lassan lehunyja a szemét. Elaludt a kanapén.

Látszott a leheletem, amikor felsóhajtottam, és hátrahajtottam a fejemet az ülés fejtámlájához. Ideje volt hazamennem. Mindig fájt a szívem, valahányszor ott kellett hagynom őt. De elhatároztam, hogy addig jövök, ameddig meg nem kapom, amire szükségem van: a megerősítést, hogy boldog, és biztonságban van.

Jövő héten találkozunk, drága Skylar.

Elfordítottam a kulcsot, hogy beindítsam a motort, de az meg se moccant. Nem gondoltam semmi rosszra, rögtön megpróbáltam újra, hiába.

Kérlek! Ne pont itt!

Ezt kaptam azért, amiért a szar kocsival jöttem. Volt egy nagyon jó furgonom is, de az hatalmas, és túlságosan figyelemfelkeltő lett volna a csendes utcán. Ez egy régebbi Corvette, amit csak a poén kedvéért vettem, néha szerelgettem, de többnyire anyám garázsában állt.

A harmadik indítási kísérlet után elővettem az elemlámpát meg a szerszámosládát a csomagtartóból, és felnyitottam a motorháztetőt. Az aksi nem halt meg, úgyhogy babráltam egy kicsit a vezetékekkel, hátha meg tudom oldani, hogy elinduljon. Ám amikor megint elfordítottam a kulcsot, továbbra sem indult. Újra és újra ráadtam a gyújtást, miközben tapostam a gázpedált, s imádkoztam, hogy eltűnhesek, mielőtt Skylar felébred és észrevesz.

Szünetet tartva dühösen hátracsaptam a fejemet a támlának. Nagyjából öt perc múlva elhatároztam, hogy még egyszer, utoljára megpróbálom, mielőtt otthagynom a kocsimat, és legyalogolom a több kilométeres távolságot a fagyban.

Ezúttal még jobban rátapostam a gázra, amikor ráadtam a gyújtást, és legnagyobb rémületemre a kocsni erre hatalmasat durrant.

Basszus!

Össze kellett kapnom magam, és egyszerűen lelépni. Most rögtön. *Indulás!*

Kiszálltam a kocsiból, aztán megfordultam, hogy bezárjam, de valahol hirtelen kivágódott egy ajtó, és lépések zaja hallatszott mögöttem.

– Minden rendben idekint?

Ledermedtem. Háttal voltam neki. Felhúzott kapucnival, így nem láthatta az arcomat, hogy felismerjen. Szinte dühös voltam rá, amiért kijött, mert akár egy sorozatgyilkos is lehettem volna. De Skylar mindig is túl merész volt.

Két lehetőségem volt: lehajtott fejjel elszaladok, vagy megfordulok, és szembenézek vele. De hogyan magyarázhatnám meg ezt?

A torkomban dobogott a szívem, amikor megfordultam, és levettem a kapucnit.

– Skylar... én vagyok.

TIZENÖT ÉVVEL KORÁBBAN

1. FEJEZET

Mitch

TÉNYLEG NEM AKARTAM aznap kimenni a játszótérre. Nagyi szerint jó ötlet volt kidugni az orromat a házból, mert az előző napi érkezésem óta semmi mást nem csináltam, csak videójátékoztam.

A nagymamámnál töltöttem a nyarat, mert a szüleim folyton veszekedtek, és anyám már nem akarta, hogy a tanúja legyek mindennek. Azzal az ürüggyel állt elő, hogy a nagymamám magányos, és ő kérte, hogy lakjak nála, de én tudtam az igazat.

Otthon nagyon rosszul álltak a dolgok. Volt, hogy apa nem jött haza éjszakára, és féltem, hogy nem lesz hová visszamennem.

– Gyere, Mitch! Lehet, hogy ha megismeresz néhány gyereket, akkor jobb kedvre derülsz.

Morcosan beültem a nagymamám régi, bézs színű Toyota Camry-jának hátsó ülésére.

– Nagyi, én szeretlek téged. De nem akarok itt lenni egész nyáron. Haza akarok menni két hét múlva.

– Tudom, drágám. De a szüleid... nekik van egy kis elrendeznivalójuk. Amúgy meg egész évben arra vártam, hogy eltölthessek egy kis

minőségi időt a leghelyesebb unokámmal – mosolygott rám a viszapillantóból.

– Én vagyok az *egyetlen* unokád – jegyeztem meg egy félmosollyal, az út hátralévő részében pedig kifelé bámultam az ablakon.

– Menj játszani! – állt be a játszótér parkolójába. – Én itt ülök majd a kocsiban, és kötögetni fogok, ha keresnél.

Már eldöntöttem, hogy továbbra is nyűgös leszek. Amíg a többiek egymást kergették, labdáztak vagy falat másztak, én keresztülsétáltam a parkon, és letelepedtem a legtávolabb eső padra. Eldugtam a hordozható videójáték-konzolomat a pólómba, mielőtt kijöttem a házból, így elővettem, és igyekeztem kizárni a többiek kiabálását és fütttyögését.

– Megvagy! Te vagy a fogó! – csapott rá valaki a karomra.

Lassan és bosszúsan felemeltem a fejemet. Egy vézna lány két hosszú copffal éppen elszaladt tőlem, azt várva, hogy eredjek a nyomába. Bárgyú mosollyal nézett hátra, ami hamar leolvadt az arcáról, amikor rájött, hogy még mindig nem moccantam a helyemről, hogy játsszak vele.

Visszajött hozzám, én pedig folytattam a videójátékozást.

– Azt mondtam, hogy megvagy. Most te vagy a fogó.

Néhány másodpercre szótlanul rámeredtem.

– Most nagyon nincs kedvem ehhez.

Lenézett, aztán leült mellém.

– Akkor nem ez a megfelelő alkalom, hogy elmondjam, hogy kakis a cipőd – suttogta, és rohadtul aljas vigyort villantott rám, mielőtt a szája elé kapta a kezét, és nevetni kezdett.

– Ú, de szar – emeltem fel a lábamat.

– Ne beszélj csúnyán!

– Bocs, ez inkább *fős* – kiabáltam epésen, miközben a fűbe töröltem a cipőmet, hogy megszabaduljak a kutyagumitól.

– Amúgy miért vagy ilyen seggfej? – biccentette oldalra a fejét.

– Jaj, te kimondhatod azt, hogy „seggfej”, de én nem mondhatom ki, hogy „szar”?

Nem válaszolt a kérdésemre.

– Szerintem menj oda, van ott egy slag, aminél le tudod mosni a cipődet.

Bosszúsan felnyögtem, aztán odamentem a slaghoz. Végiglocsoltam vele a cipőm talpát, de csak óvatosan, hogy máshol ne legyen víz. Mire megfordultam és visszamentem, a lány eltűnt. Vele együtt pedig a videójátékom is.

– Ez milyen szar!

Vagyis *fős*. Hová lett?

– Ezt keresed?

Megfordulva láttam, ahogy incselkedő grimasszal meglóbálja előttem.

– Add vissza!

– Lássuk, el tudod-e venni.

Előrelódultam, hogy elkapjam a játékot, de ő futni kezdett... gyorsan.

– Ohó! – vihogott. – Hirtelen megjött a kedved a fogócskához, mi?

– Add vissza, most rögtön! – rohantam utána kiabálva.

– De nem tudsz elkapni! – csicseregte, hogy hecceljen.

Körbe-körbe futottunk a parkban hosszú percekig. A két copfja csak úgy szállt a levegőben. Túl gyors volt hozzám képest, nem bírtam utolérni. Egyszer csak sprintelésbe kezdtem, és letepertem a földre.

– Aú!

Vasmarokkal szorongatta a játékot, amit próbáltam kivenni a kezéből.

– Gyerünk! Add fel!

Tovább kacagott, egy kicsit túlságosan tetszett neki a helyzet. Ki kellett találnom valamit, ezért elkezdtem csiklandozni. Hisztérikus nevetésben tört ki, és könyörgött, hogy hagyjam abba. Végül én is elkezdtem nevetni. Nem is emlékeztem rá, mikor nevettem utoljára őszintén valamin.

Amikor már nem bírta, kétségbeesetten visszaadta a játékot.

– Nyertél! Nyertél!

Mindketten a földön hevertünk, levegőért kapkodva.

– Ez jó volt – szólalt meg. A mosolyától felderült az egész arca, a jókedve pedig ragadós volt.

– Aha... tényleg jó volt.

Cukorkaillata volt, a nyelve pedig piroslott, biztos nyalókától.

– Skylar vagyok.

– Én meg Mitch.

Aztán meghallottam egy női hangot.

– Skylar! Gyere, édesem! Haza kell mennünk. Otthagytam a tűzőn a levest.

– Hát akkor... szia, Mitch – pattant fel.

– Hé... – kezdtem, hogy mondjak valamit, de elszaladt, mielőtt megtehettem volna. Néztem, ahogy eltűnik a szemem előtt.

Skylar. Hú!

Elfeledtetett velem mindent, ami miatt aggódtam, néhány percig úgy éreztem vele, hogy élek, aztán meg eltűnt. Furcsa veszteségérzetem támadt. Fogom még látni valaha? Miért számított ez annyira?

Miért mosolygok még mindig?

Ott maradtam a földön egy darabig, mígnem észrevettem, hogy kezd lemenni a nap. Visszamentem nagyfi kocsijához, aki a pulóvert nézte, amin éppen dolgozott.

– Szia, nagyfi!

– Jól érezted magad, szívem?

Ezen elgondolkodtam, mielőtt válaszoltam.

– Aha.

– Helyes. Látom, megismerkedtél Skylar Seymourral.

– Hm? Igen... tessék? Várj, te... te ismered?

– Hát persze. Pont velem szemben laknak.

Főnyeremény!

2. FEJEZET

Skylar

AMIT IMÁDTAM MITCH NICHOLSBAN: hegyes füle volt, mint dr. Spocknak apa kedvenc sorozatában, a *Star Trek*ben; szerettem kiszopogatni a kis tasakos ketchupot nasi gyanánt; és Skylarnek hívott engem, nem pedig Skynak.

Amit utáltam Mitch Nicholsban: augusztus végén eltűnik.

Azon a nyáron, két röpke hónap alatt, olyan jó barátom lett, mint még soha senki.

A játszótéri fogócska után másnap találtam egy cetlit a bejárati ajtónk alatt becsúsztatva: *Futni azt tudsz, de lássuk, hogy kosarazol. Találkozzunk a ház előtt háromkor.*

A nagymamájának, Mrs. Mazzának volt a ház előtt egy kosárpalánkja, amit a fia használt még fiatal korában. Háromnegyed háromkor az ablakban ülve vártam, hogy Mitch kijöjjön.

Pontosan bukkant fel, a labdát az aszfalton pattogtatva, én pedig átszaladtam az út túloldalára.

Mitch nem szólt semmit, csak önelégülten vigyorogva tovább pattogtatta a labdát, miközben futva megkerültem őt. A labda kis híján ledöntött a lábamról, amikor hirtelen átpasszolta nekem. Dobtam,

de elvételtem, amin nagyon jól szórakozott. Fogta a labdát, elpatogtatta egészen a kocsifelhajtó másik végéig, ott pedig megfordult, hogy egy dobással beletaláljon a kosárba.

– Szép – állapítottam meg.

– Köszí.

Nagyjából húsz perc telt el úgy, hogy Mitch patogtatta a labdát, én pedig körülötte szaladgáltam, mire elhatároztam, hogy egy kicsit feldobom a dolgot.

– Játsszunk!

A hóna alá kapta a labdát, és odajött hozzám. Fújta a szél a barna bozontját.

– Azt hittem, azt csináljuk.

– Nem. Most csak menőzöl. Megértettem. Jobban kosarazol, mint én. Hip-hip hurrá.

– Oké – kuncogott. – Akkor mit akarsz csinálni?

Elgondolkodtam egy pillanatra, s eszembe jutott a tökéletes megoldás, hogy többet tudjak meg róla, főleg arról, hogy mi bántotta tegnap. Le mertem volna fogadni, hogy köze van ahhoz, hogy miért tölti itt a nyarat. Biztos van egy sztori a háttérben. Sok nyár telt el anélkül, hogy akár csak meglátogatta volna a nagymamáját. Különbén észrevettem volna.

– Itt fogjuk kezdeni, közel a kosárhoz, és felváltva dobunk. Ha elvétem, bármit kérdezhetsz tőlem, amit csak szeretnél, és őszintén kell válaszolnom. Ha te véted el, akkor én kérdezek. Aztán mindig egygyel távolabb lépünk, hogy nehezebb legyen.

– De én mindig be fogom dobni – jelentette ki.

– Hát akkor neked simán menni fog ez a játék, te pimasz.

Arra számítottam, hogy legalább egyszer elvétí a dobást. Nekem semmi rejtegetnivalóm nem volt, tehát mindenképpen jól jártam

– feltéve, ha legalább egyszer elszúrja, hogy feltehessem azt az egy kérdést.

– Rendben – vont vállat.

Én dobtam először, a labda pedig egyenesen a kosárban kötött ki. Mitch következett.

Felváltva dobtunk, mindig beletalálva a kosárba, mígnem én lettem az első, aki elvétette.

– Ohó! – nevetett Mitch. – Lássuk csak... mit akarok tudni? – tűnődött az állát vakargatva és a száját elhúzva. – Ja! Tegnap a parkban... te tudtad, hogy ki vagyok?

– Tudtam, hogy te vagy Mrs. Mazza unokája a fényképek miatt, amik ki vannak téve nála – bólintottam. – Azért hagytalak úgy ott. Tudtam, hogy amúgy is találkozni fogunk.

– Jó – bólintott.

Odadobtam neki a labdát, majd hátráltam egy lépést a palánktól, és intettem, hogy ő is tegyen így.

– Te jössz.

Persze, sikerült neki, és idedobta a labdát.

Megint elhibáztam.

– Na, Skylar... hmm. Mi volt a legcikibb pillanated?

Felnéztem a felhőtlen, kék égre.

– Egyszer elkezdtem nevetni a barátnőmön, Angie-n óra közben, és véletlenül hangosan szellentettem egyet mindenki előtt.

– Nem hiszem el, hogy ezt csak úgy bevallottad – esett le Mitch álla.

– Megbeszéltük, hogy őszinték leszünk egymással! És ez *tényleg* életem legcikibb pillanata volt.

– Ez elég durva.

– Nem. Az a durva, hogy mindenki azt hitte, hogy Angie volt, én meg rájuk hagytam.

Addig nevettünk a vallomásomon, ameddig át nem passzoltam a labdát Mitchnek, aki felkészült a dobásra, és... *elvétette*.

– Igen! – szökdécseltem örömben.

– Az a fingos sztori kikökkentett! – nyalta meg az ajkát Mitch, és a földet nézve szomorúan megrázta a fejét. – Oké, ne kímélj!

Belenéztem nagy, kék szemébe, és feltettem a kérdést.

– Igazából miért vagy itt a nyáron, és miért voltál olyan dühös tegnap?

– Ez két kérdés.

– De a válasz nem ugyanaz?

Mitch nem válaszolt rögtön, csak nézett.

– Most nem állnak jól a dolgok otthon – mondta végül. – Biztosra veszem, hogy a szüleim el fognak válni. Már nem akarják, hogy ott legyek, és végignézzem a sok veszekedést. Szóval... ja.

– Az én szüleim is elváltak.

– Tényleg? – kerekedett el a szeme.

– Aha. Már két éve.

Mitch mintha nagyon eltöprengett volna valamin. Aztán felém fordult.

– Érezted már úgy, hogy... – Habozott. – Mindegy, hagyjuk.

– Mit? Mit éreztem-e már?

– Amikor megtudtad, hogy mi a helyzet a szüleiddel, nem érezted úgy, hogy vége a világnak? Vagyis hogy már nem láttad magad előtt a jövőt?

Úgy tűnt, sokkal több közös van bennünk, mit gondoltam.

– Aha. Tényleg úgy éreztem néha. Nehéz volt. Egyke vagyok, és nekem csak a szüleim a családom, tudod?

– Én is egyke vagyok. Szerintem azért érzem úgy, hogy az én feladatam lenne együtt tartani őket. Vagy ami még rosszabb, néha

úgy érzem, hogy ha nem lennék, akkor ezek a problémáik sem lennének.

Többé nem számított a játékunk. Már csak beszélgettünk Mitchék bejárati ajtaja felé menet. A kosárlabda elgurult a fűben.

– Nem te kérted, hogy megszülethess, Mitch. Ugye tudod, hogy ez nem a te hibád? Régen én is így gondolkodtam, amikor elkezdődött ez a szüleimmel. De egy idő után rájöttem, hogy igazából semmi közöm az egészhez. És őszintén szólva most mindketten boldogabbnak tűnnek.

– Miért váltak el?

– Hát... – kuncogtam. – Meghallottam, amikor anya azt mesélte Diane nénikémnek, hogy apa nem tudta féken tartani a szerszámát. De még mindig nem jöttem rá, hogy mi az a „szerszám”. Te tudod, Mitch?

– Most csak viccelsz, ugye? – vörösödött el az arca.

– Igen – böktém meg.

Mindkettőnkéből kitört a nevetés.

– Nálad sosem lehet tudni – sóhajtott fel, miközben oda sem figyelve a lépcső melletti bokrokról szedegette a leveleket. Aztán megint felém fordult.

– Tényleg olyan szomorúnak látszottam tegnap? Ennyire nyilvánvaló volt?

– Nagyjából... aha.

– Amúgy hány éves vagy? – kérdezte.

– Tíz. És te?

– Tizenegy. Te sokkal többnek tűnsz tíznél.

– Anya szerint öreg lélek vagyok. És van egy olyanom, mint a hatodik érzék. Bizonyos embereknél mintha érezném azt, amit ők éreznek. Néha nehéz, mert nem mindig akarom. De amikor megláttalak,

egyszerűen éreztem, hogy valami nem stimmel, és éreztem azt is, hogy szomorú vagy.

– Húha! És most mit érzek?

– Most nem vagy szomorú.

Bámult egy darabig, mielőtt széles mosolyra húzódott a szája.

– Igazad van. Már nem vagyok az.

* * *

Aznap este Mrs. Mazza áthívott vacsorázni. Spagettit ettünk. Megengedte, hogy utána játszunk egy kicsit Mitch szobájában, aki megmutatta nekem a képregényeket, amiket ő csinált. Az összes rajzot és feliratot egyedül készítette.

Mindennap együtt lógtunk azon a nyáron.

Minden délután pontban háromkor találkoztunk a kosárpalánk-nál, és a mi játékunkat játszottuk. Több száz elhibázott dobás után végül tulajdonképpen mindent megtudtunk egymásról: hogy mit szeretünk és mit nem, a ciki emlékeinket és a félelmeinket.

Kiderült, hogy az én legnagyobb félelmem hamarabb vált valóra, amikor egy augusztus közepi napon – két héttel azelőtt, hogy Mitch a tervek szerint visszament volna Long Islandre – kopogtak az ajtón.

Mitch morcosnak tűnt, amikor ajtót nyitottam, a haja pedig egy Yankees-baseballsapka alá volt tűrve.

– Skylar, itt van az apukám. Hazavisz. Most pakoltatta velem össze minden cuccomat. A szüleim nem tudtak megegyezni, hogy meddig maradjak itt, és szerintem azt csinálja, amit ő akar, szóval muszáj most elmennem vele.

Olyan érzés volt, mintha gyomorszájon vágtak volna.

– Most? Úgy volt, hogy megrendezzük azt a búcsúbulis dolgot, és még nem készítettem el az ajándékodat, és...

– Tudom. Nagyon sajnálom. Nem akarok menni. Eleinte nem is akartam idejönni. De amióta megismertelek, úgy vagyok vele, hogy bárcsak maradhatnék... mármint örökre.

– Be tudsz jönni?

– Apa kint vár a kocsiban.

Dudálás hallatszott, Mitch pedig hátrafordult.

– Egy pillanat, apa! Jesszusom.

Szörnyen kétségbeestem.

– Nem akarom, hogy elmenj, Mitch.

– Nem tudom, hogy fogom bírni a dolgokat otthon – mondta olyan hangon, hogy meghasadt a szívem. – Bárcsak ott lennél velem! Veled mindig jobbnak tűnik minden.

– Fogsz majd keresni? Elmondod, mi történik a szüleiddel?

– Igen.

– Most mi legyen? – szöktek könnyek a szemembe.

– Azt hiszem, elköszönünk – válaszolta halkán.

– Nem akarok – csordult ki az első könnycsepp.

Benyúlt a dzsekije alá, és elővett egy nagy borítékot a hóna alól.

– Tessék, csináltam neked valamit. Nyár végén akartam odaadni.

Csak később bontsd ki, jó?

– Jó – bólintottam a könnyeimmel küszködve.

Megint dudálás hallatszott.

– Mitch! Nem akarok csúcsforgalomban menni!

Mitch közel hajolt, és átolelt. Forró könnycseppek csorogtak végig az arcomon, le a vállára.

Ő is szipogott, de nem tudtam, hogy a sírás kerülgeti-e.

– Köszönöm, Skylar.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mit?

– Hogy valami örömteli dologra gondolhatok, amikor szükségem van rá.

Ez volt az utolsó mondata, mielőtt elszált, és beszállt a kocsiba. Alig látszott ki az arca a sapka alól, ahogy utoljára még búcsút intett, aztán a kocsi eltűnt a szemem elől a vakító napfényben.

Anya szélcsengői csilingeltek a szellő miatt, én pedig az üres utcát és a szemközti elhagyatott kosárlabdapályát bámultam. Összetörtem.

Felvittem a borítékot a szobámba. Egy képregény volt benne, amit ő készített. De ez más volt. A szereplők... mi voltunk. A címe az volt, hogy „S&M kalandjai” (aminek a másik jelentése csak néhány évvel később esett le). S.-nek volt két hosszú copfja, tudott repülni, és másfajta szuperképességekkel is rendelkezett. M. egy hétköznapi fiú volt Yankees-baseballsapkában. M. folyton bajba keveredett, és S. mentette ki őt a különböző helyzetekből, hogy ne essen bántódása. Úgy végződött a könyv, hogy „folytatása következik...”.

Ezután semmit sem hallottam felőle.

A következő öt évben a Yankees-sapkás fiú a hatalmas kék szemével pusztán egy kedves emlék maradt a szívem mélyére rejtve.

Ez idő alatt Mrs. Mazza elköltözött Floridába, a házát pedig kiadta albérletbe. Azt hittem, hogy soha többé nem fogom látni Mitch Nicholst.

Az élet viszont tele van meglepetésekkel, és ahogy a képregény utolsó sorában ígérte: a történetünk messze nem ért véget.